

agga temnia süddo kitis jälle Jõsandat, kes
ni nähtaval vihil emma sanna ja töötusse
oli kinnitand.

Sesimane ašsi on meie trui Jumala
ja Ünnisteggia kitussek, nenda kui ta tööste
on sündinud, trükti pandud. Ta saab
troostiks ollema keige waewatud ja poormatud
hingedele nende kiisatusse aial — nenda kui
ta selle koggedusse auks on, kus ta sündind.

Tööste: Jõsand on uõtaiw ja temma töu-
tuised on jah ning amen (2 Korint. 1, 20).

Mis Jõsand wöttab ette,
Se peab sündima,
Mis tahhab temma mätte,
Peab korda minnema.

Siuna ei pea mitte warrastama!

Üveitsi-Ma küllas ellas juunimalafartlik
tallepoeg, kes Jõsandat armastas ja sedda
Jõsand ka aialikko warraga olli önnistanud.
Leikus olli möda ja temina ait ja pöning
wiljaga rohkesti täidetud.

Ühhel öhtul istus ta ukse ees ja tom-
bas pipe. Kerraaga astub temma naber
ukse ette ja ütleb: „Siinu aida pöningil
on warras, ma ollen reddelit ärratemba-
nud, minne siuna ülesisse, siis saad ja war-
ga fätte.“

„Se on kül immelik,” ütles tallepoeg,
agga ei wihhastand mitte, waid läks, lat-
tern läes, üles pöningule. Seäl seisis
nüüd warras, ta palle olli ni walge kui
kruut ja ei sanud sanna laužuda. Köt täis
wilja olli ta körwas, jest praego olli ta
tahtnud sedda ärrawia. Tallepoeg terretas
tedda lahkesti: „Terre öhtuist, söbber, kui-